

EN KAPTEN OM FEMTON ÅR

AF

JULES VERNE.

FÖRRA DELEN.

ÖFVERSÄTTNING FRÅN FRANSKAN

AF

C. A. SWAHN.

STOCKHOLM
OSCAR L. LAMMS FÖRLAG.

6.2.2.2

FÖRSTA KAPITLET.

Briggen Pilgrimen.

Den 2 Februari 1873 befann sig briggen *Pilgrimen* på 43° 57' s. lat. och 165° 19' v. long. från Greenwichs meridian.

Detta fartyg, som hade en dräktighet af fyra hundra tons och var utrustadt i San Fransisco för storfiske i de södra hafven, tillhörde James W. Weldon, en rik californisk redare, hvilken sedan flere år tillbaka hade anförtrott befälet öfver det samma åt kapten Hull.

Pilgrimen var ett af de bästa, ehuru minsta fartygen i den flottilj som James W. Weldon hvarje »säsong» skickade så väl bortom Berings sund till polarhafven som till Tasmonias och Kap Horns farvatten ända ned i den antarktiska oceanen. Den var en öfverlägsen seglare och kunde till följd af sin förträffliga tackling med en fåtalig besättning våga sig in bland den södra hemisfärens ogenomträngliga isfält. Kapten Hull förstod att taga sig fram bland denna is, hvilken om sommaren befinner sig i drift utanför New Zealand eller Goda Hopps-udden under mycket lägre latitud än hvad den uppnår i de nordliga hafven.

Sant är dock att här är fråga endast om mindre isberg, redan slitna genom sammanstötning, frätta af det varma vattnet och af hvilka största delen sedermera smälter i Stilla hafvet eller Atlanten.

Kapten Hull var sjelf skicklig sjöman och en bland flottiljens yppersta harpunerare. Under sitt befäl hade han en besättning af fem matrosar och en jungman. Detta var en ringa styrka för hvalfisket, hvilket kräver en temligen talrik personal. Dervid behöfs folk lika mycket för båtarnas manövrering som för sönderstyckningen af de fångade djuren. Men i likhet med en del redare fann James W. Weldon det fördelaktigare för sig att i San Fransisco förhyra blott så många matrosar som behöfdes för att manövrera fartyget. New Zealand led icke brist på harpunerare, matrosar af alla nationer, rymmare och andra hvilka sökte hyra och voro skickliga hvalfångare. Då den egentliga fisketiden hade gått till ända, betalade och landsatte man dem, och de hoppades att nästa års hvalfångare skulle taga deras tjänster i anspråk. Genom att följa denna metod kunde man göra ett bättre val bland de tillgängliga matroserna och, när den egna fördelen så bjöd, skilja sig från dem.

Så hade Pilgrimens befälhafvare handlat.

Briggen hade gjort sin »säsong» på gränsen till den antarktiska polcirkeln. Fångsten hade dock varit mindre gifvande, ty de ytterst flitigt jagade hvalarna började blifva sällsynta. Fiskarena hade måst söka taga igen skadan på »finbacken» eller jubarten, detta ofantliga däggdjur, som det är ganska farligt att angripa.

Detta var också hvad kapten Hull hade gjort denna gång, men hans afsigt var att under nästa färd styra upp mot högre breddgrader och, om så blefve nödvändigt, framtränga ända till Claries land och Adélies land, hvilka, trots

amerikanen Wilkes' protester, upptäckts af fransmannen Dumont d'Urville, den berömde befälhafvaren öfver Astro-labe och Zélée.

Med ett ord »säsongen» hade icke varit lycklig för Pilgrimen. I början af Februari, d. v. s. mot midten af det södra halfklotets sommar, såg sig kapten Hull, ehuru den tid ännu icke var inne, då hvalfiskfångarena bruka återvända, tvungen att lemna fiskeplatserna. Hans reservbesättning — en hoprafsad skock af temligen ruskiga figurer — »sökte gräl» med honom, som man säger, och han måste därför tänka på att blifva den qvitt.

Pilgrimen styrde alltså kurs åt nordvest, mot New Zealand, hvaraf man fick kännning den 15 Februari.

Den uppnådde Vaitemata, Aucklands hamn, beläget innerst i Kuraki-bugten på öns norra kust, der kaptenen landsatte de för »säsongen» förhyrda fiskarena.

Besättningen hade icke varit nöjd. Det fattades allra minst två hundra tunnor tran i Pilgrimens laddning. Aldrig hade fisket slagit så illa ut förr.

Kapten Hull återvände alltså i samma sinnesstämning som en bepröfvad jägare, hvilken hemkommer från jagten tomhändt eller så godt som tomhändt. Hans starkt pröfvade stolthet var djupt sårad, och han kunde icke förlåta dessa eländiga stackare, hvilkas olydnad komprometterat färdens resultat.

Förgäfves sökte han i Auckland skaffa sig en ny uppsättning fiskare. Alla matroser som varit att tillgå hade tagit hyra på andra hvalfiskfångarfartyg.

Kapten Hull måste därför uppgifva hoppet att komplettera Pilgrimens laddning, och han stod just i begrepp att oåterkalleligen lemna Auckland, då till honom framställdes en begäran om öfverresa som han icke kunde afslå.